

Bağışla Beni Lütfen Baba

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ağustos 2020

Yalnızlığın bir temenni olmadığı gerçeği, uzandığım kadar da boyumun uzamadığı...

Sözcüklerin rabitası ve kırıntılarından dahi nasiplendiğim ve soytarı bir şiir yazacakken solan gün ışığının yeniden nüksettiği sanrısı elbet acının illa ki radar takıldığı bir o kadar kendimi akıllı bulmadığım ömrün ilk çeyreğine serdiğim ölü dokusu çocukluğumun ve ilk gençliğimin sanırım ruhun hala huzursuz, baba mahşer yolunda ve bir o kadar yalnızlığın kanatıp sökün eden bunca duyguyu hizaya sokmak adına nemalandığım insanlar bir o kadar huzursuzluk esintisinde üşümek gibisi de yok iken.

Şükür vesilesi kimisi.

Duaların sarmalında ket vurulmuş mutluluk ve ben sadece peşindeyken huzurun.

Ve işte göğşe damgasını vurdu sırlı ayna oysaki kırmıştım binlerce parçaya ve ruhumu azat etmemin de tek yoluydu ıssızlıkla yolum her kesiştiğinde gönlüm olmasa da süt liman ruhumdaki karartı aslında kararsızlığımın mecrası ve nerede ise karşımdaki herkeste mükemmeli kucaklamak adına sonuna kadar inandığım.

Bir şiirden de fazlası yazdıklarım.

Bir şiir olduğunu da asla iddia etmediğim.

Ve neye denk düştüğüm neden aynı kaderi yaşadığım.

Göğün kompartımanlarında kaçak yolcu olduğum hissine her kapıldığım en çok da geri dönüşü olmayan cümleler kurup karşılığını alamadığım selamlar verdiğim.

Ve yüreğimi sunduğum koca evren bunca insan ve ne haris olmak ne yanılta ne nefret odaklı sadece ve sadece ruhumu şekillendirmek adına çıktığım yolculukta kalemden ve bu sayede yolumun kesiştiği insanlardan almak adına gücümü.

Bir almanak belki de aklımın buruşuk yaprakları ve henüz yüzüm buruşmadı ama acıyı soluduğum her defasında içime akıttığım gözyaşlarım ve ne zamanki dem vursa bu acıdan ve gözyaşımın biliyorum da kimsenin umurunda olmadığını ve işte tepe noktaya dikip de gözümü İlahi Aşkın farkındalığında Allah rızası için yaşamak neymiş öğrendiğim.

Sınavımla baş başayım, baba.

Gözetmenim olan o kadar çok insan var ki.

Yalpalasam da genelde yakınsam da kimi zaman ve illa ki seni andığım illa ki bana öğretilen değerlere ruhumu bandığım ama bir kere kilit vurdum ağzıma hele ki ağzımın payını almışken belki de yazmam da vesile olmayacak benim kurtuluşuma ve asla firar edemeyeceğim ruhumun mahzeninden.

Bir teferruat gibi algılarken çoğu insan ve işte ben detaylarda boğulup bir o kadar detayda saklı mutlulukla el sıkışırken...

Sen benim gardiyanımdın çünkü sana layık bir evlat olmak adına bir savaş veriyorduk biz ve geride kalan ne ise şeref madalyası olarak astım boynuma ve gizledim de bir o kadar kendimi gizledim nihayetinde tapusunu sundum ruhumun tüm dünyaya çünkü bana ait tek şey kalmıştı geride üstelik senden miras bu anlamda mirasına ve adına sahip çıkmaktan ötesi yoktu benim için.

Sen tek sözcükte gizlisin, baba.

Ben ise gizemin ve mahremiyetin çiğnendiği bir zamandan sana sesleniyorum ve sadece sözcükler uçuşuyor gözlerimin önünde belki de birer kara nokta fakat ben gök kuşağını derliyorum sihirli mizacımdan sözcüklerin ve renklerle coşup renklerle soluyorum hele ki kalemin verdiği muhtıra da sanıyorum ki ve sandım da kaderimi değiştirebileceğimi.

İlla ki yanıldım, baba ve hatta sen bile yanılttın beni o yüzden kırgınım ama kendime ve de kızgın sadece kendime çünkü sadece kendime öykündüm baba ve bir öykü olmayı diledim ama bir şiir bile olmadım.

Ne yazdımsa.

Neden yaşadımsa.

Ve hala umut edebilmeyi başarırken ve işte ç/ağlayan gözlerim ve dualarım ve sözcüklerim.

İstifli ön yargılar.

İstisnasız anlamadan, dinlemeden hüküm verenler ve hala şekillenmeye doymayan ruhum ve mizacı ve kalemim.

Yazarken yorulmuyorum ben ama yorulduğumda yazıyorum ve sözcük israfı filan da değil kalemimin doğurgan ve buyurgan edası.

Sözcükler kabristanında sen yatarken ve ben şimdiden senin yolunu gözlerken.

Ve işte yitip giden o sözcük hele ki şimdilerde acının ve imkansızlığın ve çaresizliğin kavurduğu bir göz altı ki ben göz dahi atmıyorum bir başkasının hayatına ve asla da demiyorum ki: 'Neden ben değil?'

Bir kere çizilmiş bir çizgi bir kere de sınır ihlali yapmayı m/eziyet bellemişken insanlar.

Öncemde olan ne varsa anımda taşıdığım ve yarın mizaçlı bir ipek böceği asla kelebek mizaçlı olmayan bir dünya özlemi belki de yazdıklarım ve yaşadıklarım kelebek mizaçlı anlık bir mutluluğu yarına taşıma imkânımın olmadığı.

Ne yasama yetkim var ne de yürütme ama yaşama hakkı bir kez tanınmış ki elimden geldiğinden de fazlasını yaptım ve çarçur ettim hayatımı.

Sözcüklerim d/okunulmaz mı yoksa hele ki bir kenara atılmış yırtık sayfalarda solan el yazım elbet mümkünatı yok geçen zamanı geri getirmenin ki böyle bir talebim de yok asla sadece kalan zamanımı yaşanır kılmak adına mücadelem belki de asla gerçekleşmeyecek bir hayal.

Tahayyül ettiğim kadar rahatım ama erişemediğim bir nokta var ki ne adını biliyorum ne de nerede olduğunu ve hiçliğime vakıf hala bir isim koymaya çalışıyorum bu savuran esintiye ve artık s/ avunmuyorum da neden diye.

Varlığım sana asla fazlalık değildi, baba fakat yaşadığım kadar da fazlalık göreceğim kendimi üstelik ne kadar sessiz ve uyumlu olmaya çalışsam da biliyorum da insanların beni kabullenemediğini.

Rahat ve huzurlu uyumanı diliyorum bir gün o uykuya benim de huzurla dalacağım umuduyla lakin daha vakit var yolumuzun yeniden kesişmesine ve lütfen rüyalarımın eşlik et, baba ve en azından uykumdayken sahip çık kızına elbet Mevla'mdan sonra.

Seni seven kızın.